

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 213/2567

กองทุนรวม ก.โจทก์ บริษัทบริหารสินทรัพย์ ก.เจ้าหนี้บริษัท ย.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 107

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่เจ้าหนี้ไม่มีพยานมาให้การสอบสวนต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อันทำให้ศาลมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ นั้น ไม่ใช่เหตุที่ทำให้การจำหน่ายรังสืบไป สิทธิจำนำยังคงมีอยู่ หากเจ้าหนี้มีสิทธิบังคับเอาแก่ทรัพย์สินจำนำเพียงใด เจ้าหนี้สามารถบังคับจำนำในทางแพ่งต่อไปได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) เด็ดขาดเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2556 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ ในมูลหนี้ตามสัญญาจำนำหุ้นเป็นเงิน 63,784,356.15 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ในฐานะเจ้าหนี้มีประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96 (3) เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วทำความเห็นว่า เห็นควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 107 (1) (เดิม) แต่ไม่ตัดสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้จากการขายทอดตลาดหุ้นของบริษัท จ. 1,000,000 หุ้น อันเป็นทรัพย์สินจำนำหลักประกันก่อนเจ้าหนี้อื่น ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหนี้ประธาน โดยมีเงื่อนไขว่าหากเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จากบริษัท ม. ลูกหนี้ชั้นต้น และ/หรือ ได้รับชำระหนี้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินจำนำอื่น และ/หรือ ได้รับชำระหนี้จากผู้ค้ำประกันไปแล้วเพียงใดก็ให้สิทธิเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ในคตินี้ลดลงเพียงนั้น ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ แต่ไม่กระทบถึงสิทธิของเจ้าหนี้ในการบังคับจำนำหุ้นบริษัท จ. 1,000,000 หุ้น ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของลูกหนี้ต่อไป ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ เจ้าหนี้ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า การขอรับชำระหนี้ นั้น เจ้าหนี้มีหน้าที่นำพยานมาให้การสอบสวนต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่า หนี้ที่ขอรับชำระหนี้ นั้นมีอยู่จริงและลูกหนี้ต้องรับผิดชอบหนี้ดังกล่าว คดีนี้เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามสัญญาจำนำหุ้นที่ลูกหนี้นำมาจำนำไว้กับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ก. เจ้าหนี้เดิม เพื่อเป็นประกันหนี้เงินกู้ของบริษัท ม. ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96 (3) โดยขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขายทอดตลาดทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันแล้วขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ยังขาดอยู่ การที่จะพิจารณาว่า เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ในฐานะผู้รับจำนำซึ่งเป็นสัญญาอุปกรรมเป็นจำนวนเท่าใด จึงต้องพิจารณามูลหนี้ประธานเป็นสำคัญว่ามีเพียงใด และเจ้าหนี้มีสิทธิคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเท่าใด เพื่อกำหนดจำนวนเงินที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้ในฐานะผู้รับจำนำว่าต้องไม่เกินไปกว่าความรับผิดชอบในต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยตามมูลหนี้ประธาน เมื่อเจ้าหนี้มีได้นำสืบให้เห็นว่า มูลหนี้กู้ยืมเงินของบริษัท ม. อันเป็นมูลหนี้ประธานมีเพียงใด ศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาให้เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับ

ชำระหนี้ในหนี้จำนำหุ้นอันเป็นหนี้อุปกรณได้ เจ้าหนี้จึงไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ในมูลหนี้จำนำตาม
คำขอรับชำระหนี้ อย่างไรก็ตาม การที่เจ้าหนี้ไม่มีพยานมาให้การสอบสวนต่อ
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์อันทำให้ศาลมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้นั้น ไม่ใช่เหตุที่ทำให้
ให้การจำนำระงับสิ้นไป สิทธิจำนำยังคงมีอยู่ หากเจ้าหนี้มีสิทธิบังคับเอาแก่ทรัพย์สินจำนำเพียงใด
เจ้าหนี้สามารถบังคับจำนำในทางแพ่งต่อไปได้ ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษมีคำพิพากษามานั้น
ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของเจ้าหนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เผด็จ ชมพานิชย์ · วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์ · ธีระพล ศรีอุดมขจร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/213/2567>